ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Συμφωνία στο πρόσφατο Eurogroup περί νέων μέτρων χωρίς λιτότητα;
ή
Πώς ο ΣΥΡΙΖΑ προσπαθεί να πείσει ότι τετραγώνισε τον κύκλο

Σταύρος Δ. Μαυρουδέας

21/2/2017

Για την ελληνική ολιγαρχία το πρόσφατο Eurogroup είχε αναχθεί περίπου στην «μητέρα όλων των μαχών». Ο λόγος ήταν προφανής. Η ελληνική ολιγαρχία ανησυχεί σφόδρα εάν η οξυνόμενη αντιπαράθεση ΗΠΑ-ΕΕ θα επιδράσει στα συμφέροντά της και στη θέση της μέσα στην ιμπεριαλιστική πυραμίδα. Ιδιαίτερα ανησυχεί μήπως επιδεινωθούν δραματικά οι ισορροπίες του Μνημονιακού προγράμματος που έχει συνυπογράψει – από υποδεέστερη θέση φυσικά – με το ΔΝΤ (βλέπε ΗΠΑ) και την ΕΕ.

Το πρόγραμμα αυτό το πληρώνει αιματηρά ο ελληνικός λαός. Αλλά η ελληνική αστική τάξη μέχρι τώρα δεν έχει βάλει το χέρι στην τσέπη, παρόλο ότι έχει υποβαθμισθεί περαιτέρω έναντι των ξένων πατρώνων της καθώς ο ρόλος του ξένου κεφαλαίου στην χώρα έχει αυξηθεί. Η ανησυχία της είναι μήπως χρειασθεί να «πληρώσει» και αυτή καθώς επίσης μήπως ένας πλήρης εκτροχιασμός του Μνημονιακού προγράμματος οδηγήσει σε πολιτικές, κοινωνικές και οικονομικές αναταραχές στη χώρα που θα διασαλεύσουν την κυριαρχία της ελληνικής ολιγαρχίας.

Βέβαια, πριν το Eurogroup είδαμε ξανά τον κακόγουστο θεατρικό καυγά μεταξύ των «ακραιφνών μνημονιακών» (ΝΔ, Δημ. Συμπαράταξη και παρατρεχάμενοι) και των «τραβάτε με και ας κλαίω μνημονιακών» (ΣΥΡΙΖΑ). Ο σκυλοκαυγάς αυτός δεν αφορά τα μεγάλα προβλήματα του τόπου αλλά έχει να κάνει με τα ιδιαίτερα συμφέροντα των διαφορετικών μερίδων της ελληνικής ολιγαρχίας καθώς και με την πολιτική επιβίωση του πολιτικού υπηρετικού προσωπικού καθεμιάς.

Και τελικά – ω του θαύματος – από αυτό το Eurogroup χαμηλών προσδοκιών υποτίθεται ότι βγήκε λευκός καπνός και όλα βαίνουν καλώς. Φυσικά οι δύο πολιτικο-οικονομικές μερίδες

της ελληνικής ολιγαρχίας συνεχίζουν να σκιαμαχούν για αστεία ζητήματα. Όμως υποτίθεται ότι ο κοινός αντικειμενικός στόχος – δηλαδή η διάσωση του αποτυχημένου Μνημονιακού προγράμματος – έχει επιτευχθεί.

Βέβαια, την αμέσως επομένη οι ξένοι πάτρωνες άλλα εκφώνησαν. Ο φαιδρός Ολλανδός (βλέπε Γ. Ντάισελμπλουμ) εξέμεσε ότι υπάρχει δρόμος ακόμα και ότι η επιστροφή των τεχνικών κλιμακίων της τρόικα δεν σημαίνει και συμφωνία. Και, από την άλλη, το ΔΝΤ δήλωσε το ίδιο επιμένοντας επιπλέον και σε πρόσθετα μέτρα λιτότητας και σε διαγραφή χρέους.

Η μεν ΕΕ προσπαθεί να δεσμεύσει τις ΗΠΑ στο Μνημονιακό πρόγραμμα και επομένως, σ' αυτή την φάση, θέλει να δείξει ότι πάει σχετικά καλά. Αλλά, από την άλλη, δεν εγκαταλείπει την πίεση για νέα μέτρα λιτότητας. Οι δε χρυσοκάνθαροι λιμοκοντόροι γραφειοκράτες του ΔΝΤ, περιμένοντας την «φωνή του (αμερικανικού) αφεντικού», ανεβάζουν την πίεση τόσο προς την ΕΕ όσο και προς την Ελλάδα.

Το αποτέλεσμα είναι η χθεσινή απόφαση του Eurogroup που κάνει την χάρη στην ελληνική ολιγαρχία να ξαναστείλει τους πραίτορες της τρόικα στη χώρα έναντι νέων αντιλαϊκών μέτρων λιτότητας (με επίκεντρο την μείωση του αφορολόγητου, την διάλυση των εργασιακών σχέσεων και την κατεδάφιση του ασφαλιστικού συστήματος). Με τον τρόπο αυτό η ΕΕ προσπαθεί να δελεάσει το ΔΝΤ ότι βαδίζει στο δρόμο της λιτότητας που το τελευταίο προτείνει. Ταυτόχρονα όμως όχι μόνο δεν θέλει να ακούσει λέξη για διαγραφή χρέους αλλά ακόμη και τα φαιδρά και ατελέσφορα μεσοπρόθεσμα μέτρα ελάφρυνσης του χρέους τα πάει πιο πίσω, το 2018.

Και μέσα σε όλη αυτή την καταστροφή για τον λαό και τον τόπο η ελληνική ολιγαρχία και οι φράξιές της κορυβαντιούν και ταυτόχρονα τσακώνονται μεταξύ τους.
Φυσικά τον ρόλο της πριμαντόνας τον έχει ο ΣΥΡΙΖΑ που υποστηρίζει ότι «η συμφωνία περιλαμβάνει τελικά τον απαράβατο όρο που έθεσε η ελληνική πλευρά για ούτε ένα ευρώ περισσότερη λιτότητα». Χυδαία ψεύδη που, αν δεν κόστιζαν τόσο ακριβά στον ελληνικό λαό, μόνο γέλιο θα προκαλούσαν.

Η θρασύτατη αυτή δήλωση δεν απέχει από τον ισχυρισμό ότι ο ΣΥΡΙΖΑ κατόρθωσε να τετραγωνίσει τον κύκλο.

Τα πράγματα είναι απλά. Το Μνημονιακό πρόγραμμα αποτυγχάνει συστηματικά όχι μόνο γιατί καταστρέφει την χώρα αλλά και σε σχέση με τα ίδια τα ορόσημα και τους στόχους του.

Η αποτυχία του εκφράζεται στην εμφάνιση «χρηματοδοτικών κενών», δηλαδή αδυναμίας της Ελλάδας να συνεχίσει να εξυπηρετεί τα Μνημονιακά χρέη. Στο βαθμό που η Ελλάδα δεν μπορεί να δανεισθεί από τις διεθνείς ιδιωτικές αγορές, τότε το «χρηματοδοτικό κενό» μπορεί να καλυφθεί είτε με νέα Μνημονιακά δάνεια είτε με νέα μέτρα λιτότητας. Τα πρώτα προς το παρόν αποκλείονται (εδώ καθυστερεί συστηματικά η καταβολή των προηγούμενων) καθώς οι ξένοι πάτρωνες έχουν επίγνωση του κινδύνου ελληνικής χρεωκοπίας. Συνεπώς μένουν μόνο τα νέα μέτρα λιτότητας. Και αυτά έρχεται να επιβάλει η τρομερή και φοβερή συμφωνία του τελευταίου Eurogroup.

Τα νέα μέτρα ουσιαστικά προεκτείνουν το τρέχον Μνημονιακό πρόγραμμα πέραν του 2018 (δηλαδή της τυπικής ημερομηνίας λήξης του). Επιπλέον θα τα πληρώσουν τα συνήθη υποζύγια, δηλαδή τα λαϊκά και μεσαία στρώματα.

Απαιτεί θράσος υπερχιλίων πιθήκων ο θρασύς ισχυρισμός του ΣΥΡΙΖΑ ότι τα μέτρα αυτά δεν είναι μέτρα λιτότητας. Οι παπαγάλοι του μάλιστα προβάλλουν το φαιδρότατο επιχείρημα ότι η φορολογική αφαίμαξη λόγω μείωσης αφορολογήτου θα αναπληρωθεί από μειώσεις στα κλιμάκια των φόρων κλπ. Προφανώς ψάχνουν για ηλίθιους. Το «χρηματοδοτικό κενό» δεν καλύπτεται με αέρα κοπανιστό. Αν ήταν ό,τι αφαιρούν από την δεξιά τσέπη του ελληνικού λαού να του το επέστρεφαν από την αριστερή, τότε κανένα «χρηματοδοτικό κενό» δεν θα καλυπτόταν.